Issand ütles: „Minna ollen Jesus“.

Issearraline uus ligutamine olli Judi tütre noort hinge rahhutamaks teinud. Sedda wõis kõigest temma ollemisest nähha. Temma palle jumme mutis ennast mitmet karwa; ta käed wärrisesid, kui ta Piibli kappist wälja wõttis ja laua peale panni. Otsego arg hirwe luras ta igga jalla astumise peale kohkus ärra, kui middagi, krabbinat kulis ja panni ramato tullise ruttoga, kapp. tagast. Kas se kartus olli pahhast süddametunnistusest, wõi kust ta tulli?

Tännini olli Rahel omma issa armastanud — nüüd nähti, et ta tedda kartis. Weel hiljoti ei wõinud ta middagi temmale teatamatta jätta, nüüd rudjus liig ränkus ta süddame peal mis ta ennese pealt ise mitte ei jäksand ärraheita.

„Ja kas ep olle issa sedda eht jubba märkind? tulleb aeg, et ta on minnust jo arro sanud? — Kuddas ta muido jubba puhkaega minno wasto hopis teist wärki on kui enne? kust tulleb ta murrelik näggo ja wait olleminne? kust se leinaja jumme ta palle peale?“ mõtles ta.

Waene murreallune tüttaraps olleks hea melega köik selle ülle omma issaga könnelenud, agga ta ei julgend mitte. Ta teadis, et issa tedda armastas, agga ta teadis ka, kui suur temma wihha woiks olla. Ta teadis, et üks teine issa Judalistest, kel üks ainoke poeg olli, kui ta kulis et se poeg olli ristiusko wallitsenud, sedda poega hirmsaste ärraneas, tedda suguwõssast ja pärranduseest wäljalükkas, ja et se noormees pea selle järrel, temma arwates, kurwastusesse ärrasurri. Temma mälletas, et kui se noormees surma wodi peal haige olli, ta issa tedda watama läks, mitte temmale leppimist, waid omma endist ärraneedmist uestekulutama. Pealegi olli Raheli meles, et ta ennese issa sedda luggu omma koddo röömsa näoga könnelend ja heaks kiitnud. Kas se olli siis imme, et Rahel wärrises, kui omma sallaja nõu, ristiinnimeseks sada, isale piddi ilmutama? Wõi kas se olli imme, et ta kartis,— ennast Piibli luggemise kallal tabbatud sama?

Temma kartus läks ni sureks, et Rahel nõuks wõttis, mitte ennam päwa ajal, waid warra hommikute, kui teised köik weel parrajaste maggasid, Piiblit, mis ta hinge peal seisis luggeda. Seddawisi luggesid issa ja tüttar mitto tundi igga pääw ilma et kumbki, teine teise raskest ning wallusast usowõitlemisest eht kartusest kord Piibli luggemise peal tabbatud sada, teadis.

Tüttar olli waimo polest lapseks sanud. Wabbandamised, mis ennese tarkus ning kõrk meel innimese süddamesse ajawad, olli ta ennesest ärraheitnud, ja temma üllem murre käis agga üksnes se peale, et töe põhja täieste wõiks kätte sada. Ta wõttis se sõnna kõige hea melega wasto ja otsis iggapääw kirja seest, kas se nõnda piddi ollema, mis Jesusest on õõldud. Muidogi ei sündind se ilma kibbeda wõitlemisse ning walluta, et sesinnane Jerusalemma tüttar enneseEesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 26